Diumenge 3 (B) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 2,13-25): I era a prop la Pasqua dels jueus, i pujà Jesús a Jerusalem. I trobà en el temple els qui venien bous i ovelles i coloms, i els canvistes asseguts. I havent fet un flagell amb cordes, els expulsà tots del temple, i també les ovelles i els bous, i escampà els diners dels canvistes i tombà les taules. I als qui venien coloms els digué: «Traieu tot això d'aquí! No feu de la casa del meu Pare una casa de comerç». Els seus deixebles es recordaren que està escrit: «El zel de la teva casa em devora». Li respongueren, doncs, els jueus, i li digueren: «Quin signe ens mostres per fer aquestes coses?». Els respongué Jesús, i els digué: «Enderroqueu aquest temple i en tres dies el tornaré a alçar». I digueren els jueus: «En quaranta-sis anys s'edificà aquest temple, i ¿tu en tres dies l'alçaràs?». Però ell parlava del temple del seu cos. I quan va ressuscitar d'entre les morts, es recordaren els seus deixebles que deia això, i cregueren en l'Escriptura i en les paraules que havia dit Jesús.

I quan era a Jerusalem durant la festa de la Pasqua, molts cregueren en el seu nom, veient els signes que feia. Però ell, Jesús, no se'ls creia, perquè els coneixia tots; i perquè no tenia necessitat que ningú li donés testimoni sobre l'home, ja que ell sabia què hi ha en l'home.

© Albada Editorial / evangeli.net

«No feu de la casa del meu Pare una casa de comerç»

Mn. Lluís RAVENTÓS i Artés
(Tarragona, Espanya)

Avui, propera ja la Pasqua, ha esdevingut un fet insòlit en el temple. Jesús ha foragitat el bestiar dels mercaders del temple, ha bolcat les taules dels canvistes i ha dit als venedors de coloms: «Traieu tot això d'aquí! No feu de la casa del meu Pare una casa de comerç» (Jn 2,16). I mentre els vedells i moltons corrien per l'esplanada, els deixebles han descobert un nou caire de l'ànima de Jesús: el zel per la casa del seu Pare, el zel pel temple de Déu.

El temple de Déu convertit en mercat!, quina bestiesa! Degueren començar per poca cosa. Algun rabadà que pujava a vendre un xai, una velleta que volia fer uns cèntims venent colomins, i la bola anà creixent.

Prou se n'exclamava l'autor del Càntic dels càntics: «Caceu-nos les guineus, les guineus menudes que fan malbé les vinyes» (Ct 2,15). Però, ¿qui en feia cas? L'esplanada del temple era com un mercat en dia de fira.

—També jo sóc temple de Déu. Si no vetllo, les guineus menudes, l'orgull, la mandra, la gola, l'enveja, la gasiveria, tantes disfresses de l'egoisme, s'hi esmunyen dins i ho desgracien tot. Per això, el Senyor ens alerta: «El que a vosaltres dic, a tots ho dic: Vetlleu!» (Mc 13,37).

Vetllem!, per tal que la desídia no envaeixi la consciència: «La incapacitat de reconèixer la culpa és la forma més perillosa imaginable d'embotiment espiritual, perquè fa les persones incapaces per a millorar» (Benet XVI).

Vetllar? —Intento fer-ho cada nit. ¿He ofès algú?, ¿són rectes les meves intencions?, ¿estic disposat a complir sempre i en tot la voluntat de Déu?, ¿he admès algun hàbit que desagradi al Senyor? Però a aquestes hores estic cansat i em venç la son.

—Jesús, tu que em coneixes a fons, tu que saps prou bé què hi ha a l'interior de cada home, fes-me conèixer les meves faltes, dóna'm fortalesa i una mica d'aquest zel teu perquè foragiti del temple tot allò que m'aparti de tu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Crist va vessar la seva sang a la vista del món: un temple certament edificat per la sola mà de Déu. I aquest temple té dues parts: una és la terra, que ara nosaltres habitem; l'altra ens és encara desconeguda a nosaltres, mortals» (Sant Joan Fisher)

- «Jesús, Tu et refies de mi? Jo vull que Tu et fiïs de mi. Llavors t'obro la porta i Tu neteja la meva ànima. I demanar al Senyor que així com va netejar el Temple, vingui a netejar l'ànima» (Francesc)

- «Jesús va pujar al temple com al lloc privilegiat del trobament amb Déu. El temple era per a Ell la casa del seu Pare, una casa d'oració. I s'indigna quan veu que el seu pati exterior s'ha convertit en un mercat. Si treu els mercaders del temple, és per amor zelós envers el seu Pare: 'No feu de la casa del meu Pare una casa de comerç. Els seus deixebles es van recordar que està escrit: El zel de la vostra casa em devora (Sl 69,10)'. Després de la Resurrecció, els apòstols guardaven un respecte religiós envers el temple» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 584)